

נחל זהר

פירושים וחיידושים בספר הזהר הקדוש
על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב זצוק"ל

בזהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

לחבון דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה בגב העלון

תרגום ללשון הקודש

זהר הקדוש - תזריע מה:

רבי הייא רבי יוסי היו הולכים בדרך. בשהגיעו לשדה אחת, ראו עץ אפרסמון אחד בצד ימין הדרך. אמר רבי יוסי, עטיפה של עשן מצויה בעינים, אין לנו רשות לראות בשמחה מיום שחרב בית המקדש.

רבי הייא רבי יוסי היו אזלי באורחא, כד מטו חד בי חקל, חמו חד דקטירא דקוטפא בין ארעה לקטר ומינא. אמר רבי יוסי, עטיפא דקוטרא בעיניו שכיה, לית לן רשו למחמי בחדוותא, מינא דאתחריב בי מקדשא.

פתח ואמר, (תהלים כד) לה' הארץ ומלואה תבל וישבי בה. ביון שאמר לה' הארץ ומלואה, למה תבל וישבי בה? וכי תבל איננה מן הארץ? אלא כך אמר, לה' הארץ ומלואה - זו הארץ הקדושה, שנקראת עץ החיים. תבל וישבי בה - אלו שאר הארצות, כמו שנאמר (שם ט) והוא ישפט תבל בצדק, שתבל תלויח בצדק, והכל דבר אחד.

פתח ואמר, (תהלים כד) לני' הארץ ומלואה תבל וישבי בה, ביון דאמר לני' הארץ ומלואה, אמאי תבל וישבי בה, וכי תבל לאו מן ארעא הוא. אלא הכי קאמר, לני' הארץ ומלואה, דא ארעא קדישא, דאקרי ארץ החיים. תבל וישבי בה, דא שאר ארעא, כמה דאת אמר (תהלים ט) והוא ישפט תבל בצדק, דתבל בצדק תלויח, וכלא חד מלה.

רבי הייא אמר, לני' הארץ ומלואה. הארץ תינה, ומלואה מאי היא. אלא אליו נשמתיו הצדיקים. תבל וישבי בה, דא ארעא דלתתא. וישבי בה: אליו אינו בני נשא. אמר רבי יוסי, אי הכי במאי אוקימנא בי הוא על ימים יסדה ועל נהרות יבוננה. אמר ליה ודאי הכי הוא, דהוא ארץ החיים על ימים יסדה ועל נהרות יבוננה, דבלחו נפקי מהחוא נהר עלאה דנגיד ונפיק מעדו, ובהו אתתקנת לאתעטרא במלכא קדישא, ולמיון

רבי הייא אמר, לני' הארץ ומלואה. הארץ תינה, ומלואה מאי היא. אלא אליו נשמתיו הצדיקים. תבל וישבי בה, דא ארעא דלתתא. וישבי בה: אליו אינו בני נשא. אמר רבי יוסי, אי הכי במאי אוקימנא בי הוא על ימים יסדה ועל נהרות יבוננה. אמר ליה ודאי הכי הוא, דהוא ארץ החיים על ימים יסדה ועל נהרות יבוננה, דבלחו נפקי מהחוא נהר עלאה דנגיד ונפיק מעדו, ובהו אתתקנת לאתעטרא במלכא קדישא, ולמיון

עלמיו. (ובגין כך)

מי יעלה בהר ה' וגו', נקי כפים ובר לבב אשר לא נשא נפשו וגו'. נפשו בתוב, מה זה נפשו ונפשו? אלא הכל דבר אחד, כמו שנאמר (עמוס ו) נשבע ה' בנפשו. (שמואל א ב) באשר בלבבי ובנפשי יעשה. ודוד המלך נאחו באותו לב ובאותה נפש, ועל כן לא נשא לשוא נפשו.

מי יעלה בהר ה' וגו', נקי כפים ובר לבב אשר לא נשא לשוא נפשו וגו'. נפשו בתיב, מהו נפשו ונפשו. אלא בלא חד מלה, כמה דאת אמר (עמוס ו) נשבע ה' בנפשו (שמואל א, ב) באשר בלבבי ובנפשי יעשה. ודוד המלך אתאחיד ביהחוא לב ובחחוא נפשו, ועל דא לא נשא לשוא נפשו.

לשון רבנו זכרוננו לברכה

ואכלתם אכול ושבעו והללתם וכו': (יואל ב)

מי שהוא משקע פתאות אכילה, בידוע שהוא רחוק מאמת, ובידוע שדינים שורין עליו. גם זה סימן על דלות. גם יבוא לידי בזיונות ובושות, כמו שכתוב (תהלים יב): פרם זלת לבני אדם – פיון שנגרף אדם לבריות נשתנה פניו בכרום (ברכות ו:). ודע, מי שהוא משבר פתאות אכילה, הקדוש ברוך הוא עושה על ידו מופתים. פי אמרו חכמינו זכרונם לברכה (ברכות כ:): פתיב: אשר לא ישא פנים, ופתיב: ישא ד' פניו אליך. אמר הקדוש ברוך הוא: איך לא תשא להם פנים, אני אמרתי: ואכלת ושבעת וברכת, והם מדקדקין על עצמן בכזית וככביצה. נמצא שגשיאות פנים הוא עלידי שפור פתאות אכילה. וזה פרוש (דברים לא): והסתרתי פני והיה לאכל, פרוש עלידי פתאות אכילה הוא מסתיר פנים. והארת פנים, הוא תקון ו"אמת", בחינת יעקב, כמו שכתוב (מיכה ז): תתן אמת ליעקב. והוא בחינת תפלין, פי יעקב הוא תפארת, פלגיות הגונוני, בחינת תפלין הנקראים פאר, כמו שכתוב (יחזקאל כד): פארך חבוש. ועקר עשירות בא מאמת, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (שבת קד): קשטא קאי. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה (פסחים קיט): ואת היקום אשר ברגליהם – זה ממונו, שעליו קאי. וזה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (ברכות כד): והיו חייך תלואים – זה התולך תפלין. גם אמרו (מנחות קג:): זה הקונה תבואה מן השוק; הינו שהדלות בא עלידי פנים התפלין, עלידי פנים של אמת:

וארץ ישראל, שעקר קבלתה מבחינת יעקב, כמו שכתוב (בראשית לז): וישב יעקב בארץ, בשביל זה, נקראת ארץ החיים (זוהר ויקרא דף מה:), פי

תפלין נקראים חיים, כמו שכתוב (ישעיה לח): ה' עליהם יחיו. וזה שכתב: אשר לא במספנות תאכל בה לחם (דברים ח). פי לפעמים אדם אוכל לחם מחמת עניות, ולא מחמת הסרון תאוה לתענוגים אחרים, אבל אם היה לו שאר מאכלים, לא היה אוכל לחם לבד. וזה שכתב ארץ ישראל, שלא מחמת עניות תאכל לחם, אלא מחמת שפור ובטול פתאות אכילה. פי היא מקבלת הארה והשפעה מבחינת תפלין, מבחינת יעקב, מבחינת אמת, שמשם בא עשירות. נמצא מה שתאכל לחם לבד, לא מחמת מספנות, אלא מחמת שפור פתאות אכילה. וזה פרוש (במדבר יג): ארץ אכלת יושביה; פרוש שהיא מקבלת שפעה מבחינת יעקב, כמו שכתוב: וישב יעקב בארץ. וזה פרוש: פי היא שמלתו לעורו – דא עור של תפלין (תיקונים תיקון סט דף צא:). שבה נכנס בחינת תפלין: ולכאורה אין לזה פרוש, מה חפור יש לענין זה למה שכתוב למעלה. אך נראה פונתו הקדושה, פי למעלה מבאר, שעלידי תפלין, שהוא בחינת אמת, בחינת יעקב, שזוכין על ידי שבירת פתאות אכילה, עלידינה נצולין מדלות ועניות כפ"ל. וזהו מה שהביא מקרא זה, פי היא שמלתו וכו' לענין זה. פרוש, פי מקרא זה נאמר על העני והאביון: פי היא כסותה לבדה היא שמלתו לעורו. ומרפז על עניות השכינה בגלותא, שמשם עקר העניות של ישראל בגלות, כמבאר בתקונים (שם). וזהו: פי היא כסותה וכו' היא שמלתו לעורו – דא תפלין. הינו שהתפלין הם עקר השמלה המוננת על ענית השכינה ונכנסת ישראל, פי תפלין מבטלין הדלות. פי עקר השפע והעשירות נמשך עלידי בחינת יעקב, שהוא בחינת אמת, בחינת תפלין. כן נראה לי לפרש. וזה פרוש (דברים יא): ונתתי עשב – דא ע"ב שין (תיקון נ"א זוהר בראשית דף כה:),

דא פלליות הגונין. בשדד לכהמתד – בשתשדד את
הבהמיות, אז יתגלה פלליות הגונין, כמו שכתוב:
ישא ד' פניו אליך:

וכשפוגם באמת, בכלליות הגונין, אזי נעשה
מפלליות הגונין בושא, ובא עליו בושא, הינו עניות.
כמו שכתוב: כרם זלת לכני אדם, נשתנה פניו לכמה
גונין, בכרום:

ואנחנו בני ישראל מקבלין השפע דרד ארץ ישראל.
ושפע ארץ ישראל, היא הארת פני יעקב, הארת
התפלין. ובשביל זה כתיב בה, (בראשית מט):
הנותן אמרי שפר; כי שפר זה בחינת פאר, בחינת
תפלין, הינו, שהיא נותנת לנו אותיות הארה שקבלה
מתפלין. וזה פרוש (קהלת ט): ראה חיים עם אשה.
הנותן אמרי שפר – ראשי-תבות אשה. וזה: ראה
חיים דיקא, כי תפלין נקראים חיים. וזה: נפתלי אילה
שלוחה וכו', נפתלי אותיות תפלין:

וכשאנו אוכלים שפע אמת הבא דרד ארץ ישראל,
ואחר כך אנו מדברים הלולו של הקדוש-ברוך-הוא
בזה הפה, אזי נעשה שמים וארץ חדשה. כמו שאמרו
חכמינו זכרונם לברכה (הקדמת הזוהר דף ה.): לאמר
לציון עמי אתה – אל תקרי עמי אלא עמי, בשתפי
וכו'. כי שמים החדש נעשה על-ידי הארת פני יעקב,
והארץ החדשה נעשה על-ידי ארץ ישראל, שהולכת
השפע דרד ארץ ישראל; נמצא, שברא עכשו שמים
ומזלות אחרים; נמצא, שמשנה הטבע שהיה מטבע
במזלות הראשונים, כי עכשו נעשה מזלות חדשים.
נמצא, שעל-ידי שבור תאות אכילה, נעשה מופתים
ופלאות:

"ואכלתם" נחמר כאן בלשונו הקדוש, ומה שחפר זה
גלה זה וכו', על פן העתקתי גם נסחא זאת שכתבתי
בעצמי. וזהו:

ואכלתם אכול ושבוע והללתם את שם ה' אלקיכם
וכו' – כי מי שיצא מתאות אכילה, יכול להיות איש
מופת. ומי שהוא משקע בתאות אכילה, סימן שהוא
שקרן. וכן אפלו איש צדיק שפכר יצא מהתאוה,
ונפל ממדרגתו ונפל לתאות אכילה – סימן שיצא
שקר מפיו. וכן מורה גם פן שיש דין עליו למעלה,
וגם הוא סימן עניות. והענין, דהנה פתיב (דברים ח):
ואכלת ושבעת וברכת; ולכאורה, מזה טענת היצר
הרע לאכל ולשבע למלאות נפשו, ואחר-כך לברך
את ה'. אך באמת אמרו רבותינו זכרונם לברכה
(ברכות כ:): כתיב: אשר לא ישא פנים, וכתיב: ישא
ה' פניו אליך וכו', וכי לא אשא פנים וכו', שאני
אמרתי: ואכלת ושבעת וברכת, והן מדקדקין על
עצמן מכנית ועד כביצה. וזהו רמז נפלא: אם ישראל
מדקדקין לבלי לאכל הרבה, רק מכנית ועד כביצה,
אזי הם בבחינת: ישא ה' פניו; ואז יש נשיאות פנים.
אך להפך, חס ושלום, מקלל הן וכו'; כי באשר הם
משקעים בתאות אכילה, אזי הסתרת פנים, חס ושלום.
וזהו (דברים לא): והסתרתי פני והיה לאכל; כלומר,
אם הם משקעים בתאות אכילה, אזי: והסתרתי פני,
חס ושלום. והנה נשיאות פנים הוא בחינת אמת,
כמבאר בפונות על שלש עשרה מדות, תקון אמת
הוא הארת פנים, וזהו שאמרנו, כי המשקע באכילה
הוא רחוק מאמת, כי הוא בהסתרת פנים, שהוא
מדת אמת כנ"ל:

והנה כל העולם כלו נזון משפע של ארץ ישראל,
כידוע. וארץ ישראל בעצמו מקבל השפע מן אמת,
שהוא מדת יעקב, כנאמר (מיכה ז): תתן אמת

גם זאת התורה כתבתי מתחלה בעצמי, ונמצאו בה
כמה דברים מבארים יותר. גם סיום פרוש המקרא

לְיַעֲקֹב; וְהוּא מִדַּת תַּפְאָרֶת, שֶׁהוּא כְּלִלּוֹת הַגּוֹנֵי. וְהוּא בְּחִינּוֹת שָׁמַיִם, אִשׁ וּמַיִם, שֶׁהוּא גַם בֵּין כְּלִלּוֹת הַגּוֹנֵי. וְזֶה מְרָמוֹ בַּתּוֹרָה (בַּמְדַּבֵּר יג): אֶרֶץ אֲכֻלָּת יוֹשְׁבֶיהָ. דְּקָשָׁה, הֵן אֲמַת שֶׁהַמְרַגְלִים הוֹצִיאוּ שָׁקָר מִפִּיהֶם, אֵד אֵיךְ נִכְתַּב שָׁקָר שֶׁלָּהֶם בַּתּוֹרָה שֶׁהוּא אֲמַת, וּבְהִכָּרָתוֹ, שֶׁבְּדַבְרֵים הִלְלוּ גְרָמוֹ בָּהֶם דְּבַר אֲמַת. וַיֵּשׁ לְרַמּוֹ הַנַּ"ל: אֶרֶץ אֲכֻלָּת, כְּלוֹמֵר שֶׁאֲכִילָתָהּ וְהַשְׁפָּעָתָהּ הוּא מִבְּחִינּוֹת יוֹשְׁבֶיהָ, שֶׁהוּא בְּחִינּוֹת וַיֵּשֶׁב יַעֲקֹב, שֶׁהוּא מִדַּת אֲמַת כְּנַ"ל. וְהוּא גַם בֵּין בְּחִינּוֹת תַּפְלִיין, שֶׁנִּקְרָאִים פְּאָר, שֶׁהוּא מִדַּת יַעֲקֹב. וְעַל כֵּן נִקְרָאת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל: אֵילָה שְׁלוּחָהּ הַנּוֹתֵן אֲמָרֵי שִׁפְר; כְּמוֹ שֶׁדִּרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבִרְכָה, כְּלוֹמֵר: אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הִיא אֵילָה שְׁלוּחָהּ לְבִשְׁל פְּרוֹתֶיהָ, וְהַשְׁפָּעָתָהּ הוּא מִמִּדַּת אֲמַת, שֶׁהוּא בְּחִינּוֹת תַּפְאָרֶת, בְּחִינּוֹת תַּפְלִיין. וְהֵינּוּ: הַנּוֹתֵן אֲמָרֵי שִׁפְר, כִּי שִׁפְר הוּא לְשׁוֹן פְּאָר, שֶׁהוּא בְּחִינַת תַּפְלִיין. וַיֵּשׁ לְרַמּוֹ: נִפְתְּלֵי הוּא אוֹתִיּוֹת תַּפְלִיין:

וְעַל זֶה יֵשׁ לְרַמּוֹ גַם בֵּין (קַהֲלַת ט): רָאָה חַיִּים עִם אִשָּׁה; כִּי אִשָּׁה – רְאֵי-תִבּוֹת הַנּוֹתֵן אֲמָרֵי שִׁפְר. וְהֵינּוּ: רָאָה חַיִּים; כִּי תַפְלִיין נִקְרָאִין חַיִּים, כְּמוֹ שֶׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבִרְכָה (מִנְחוֹת מו): ה' עָלֵיהֶם יְהִי, דְּדִרְשׁוּ עַל תַּפְלִיין, כִּי בַתַּפְלִיין נֶאֱמָר (דְּבָרִים כח): וְרָאוּ כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי שָׁם ה' נִקְרָא עֲלֵיהֶם וְכוּ' (בְּרֻכּוֹת ו). וְהֵינּוּ: רָאָה חַיִּים, שֶׁהוּא תַפְלִיין, עִם אִשָּׁה – רְאֵי-תִבּוֹת: הַנּוֹתֵן אֲמָרֵי שִׁפְר, שֶׁהוּא גַם בֵּין בְּחִינּוֹת תַּפְלִיין כְּנַ"ל:

וְזֶהוּ: אֶרֶץ אֲשֶׁר לֹא בְּמִסְכַּנְתָּ תֹאכַל בָּהּ לָחֶם (דְּבָרִים ח); כְּלוֹמֵר, אֶרֶץ, שֶׁהוּא בְּחִינּוֹת אֲמַת, וְאִזּוֹ הוּא בְּבְחִינּוֹת הָאֶרֶת פְּנִימִים, וְאִינוּ בּוֹחֵר בְּתַפְנוּקִים. וְעַל כֵּן לֹא בְּמִסְכַּנְתָּ – מִחֲמַת דִּלּוֹת וְעֲנִיּוֹת – תֹאכַל בָּהּ לָחֶם, וְלֹא שָׂאָר מִעֲדָנִים, רַק מִחֲמַת שֶׁהוּא בְּבְחִינּוֹת

אֲמַת, וְהוּא מִפְּשֻׁט מִתְאַוֶּת אֲכִילָה, וְאִינוּ בּוֹחֵר רַק בְּלָחֶם לְאֹכֵל. וְעַל כֵּן נִקְרָאת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל אֶרֶץ חַיִּים, כִּי הַשְׁפָּעָתָה מִמִּדַּת יַעֲקֹב, שֶׁנֶּאֱמָר עָלָיו: יַעֲקֹב אֲבִינוּ לֹא מָת (תַּעֲנִית ה:). וְהוּא גַם בֵּין בְּחִינּוֹת תַּפְלִיין, שֶׁנִּקְרָאִים חַיִּים. נִמְצָא, כִּי הָאוֹחוֹ בְּמִדַּת אֲמַת, אִזּוֹ פְּרַנְסָתוֹ בְּרוּחַ, כִּי הַהַשְׁפָּעָה מִמִּדַּת אֲמַת כְּנַ"ל. וְזֶה רַמּוֹ (שְׁבַת קד): קִשְׁטָא קָאֵי; כִּי רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבִרְכָה דִּרְשׁוּ (פְּסַחִים קיט) עַל פְּסוּק: וְאֵת כָּל הַיְקוּם וְכוּ' – זֶה מְמוֹנֵי שֶׁל אָדָם שֶׁמְעַמִּידוֹ וְכוּ'. וְזֶהוּ: קִשְׁטָא – הָאוֹחוֹ בְּמִדַּת אֲמַת, אִזּוֹ: קָאֵי – זֶה מְמוֹנֵי שֶׁמְעַמִּידוֹ עַל רַגְלָיו, וּפְרַנְסָתוֹ בְּרוּחַ. אֵד שֶׁנִּקְרָא לֹא קָאֵי, כִּי הוּא בְּהִסְתַּרְתָּ פְּנִים שֶׁהוּא בְּחִינּוֹת אֲמַת. וְעַל כֵּן עַל כָּל צָרָה שֶׁלֹּא תְּבוֹא גּוֹזְרִין תַּעֲנִית, כִּי מֵאַחַר שֶׁיִּשְׂרָאֵל נִתְּוֵנִין בְּצָרָה, הֵם בְּבְחִינּוֹת הַסְתַּרְתָּ פְּנִים, בְּחִינּוֹת דִּינִים. וְעַל כֵּן גּוֹזְרִין תַּעֲנִית, לְשִׁבְרַת תְּאוֹת אֲכִילָה. וְאִזּוֹ יְהִיָּה בְּחִינּוֹת הָאֶרֶץ וּנְשִׂאוֹת פְּנִים, שֶׁהוּא בְּחִינּוֹת הַמְתַּקֶּת וּבִטּוֹל הַדִּינִים כְּנַ"ל, וְכִי לֹא אִשָּׁא פְּנִים שֶׁהֵן מִדְּקָדְקִין וְכוּ':

וּכְזֶה תִּבְיֵן נִפְלְאוֹת בְּדַבְרֵי רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבִרְכָה (בְּרֻכּוֹת כד), שֶׁדִּרְשׁוּ עַל פְּסוּק: וְהָיוּ חַיִּים תְּלוּאִים – זֶה הַתּוֹלָה תַפְלִיין. גַּם אֲמָרוּ (מִנְחוֹת קג): – זֶה תְּלוּאֵי מִן הַפְּלִטָּה. וְזֶהוּ שֶׁאֲמָרְנוּ, כִּי אֵלּוּ וְאֵלּוּ דְּבָרֵי אֱלֹקִים חַיִּים, וּשְׁנִיָּהֶם דְּבַר אֶחָד. כִּי מֵאַחַר שֶׁהוּא תּוֹלָה תַפְלִיין, וּפּוֹגֵם בַּתַּפְלִיין, שֶׁהוּא מִדַּת אֲמַת, אִזּוֹ הוּא בְּהִסְתַּרְתָּ פְּנִים, וְנִתְּמַעַט הַשְׁפָּע שֶׁלּוֹ, וּמְזוֹנֵנוֹתָיו מְצַמְצָמִין, וְצָרִיף לְקַנּוֹת מִן הַפְּלִטָּה. וְעַל כֵּן כְּתִיב עַל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, (דְּבָרִים יא): תִּמְיֵד עֵינַי ה' אֱלֹקֶיךָ בָּהּ, כִּי דוֹכֵר שִׁקְרִים לֹא יִכּוֹן לְנַגֵּד עֵינַי (תְּהִלִּים קא), אֵד אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, שֶׁהִיא מִדַּת אֲמַת, תִּמְיֵד עֵינַי ה' בָּהּ וְכוּ':

וְהֵנָּה כְּשֶׁהַצַּדִּיק אוֹכֵל לְשִׁבְעַת נִפְשׁוֹ, וְלֹא מִחֲמַת תְּאוֹה

הגשמיית, אזי הוא בבחינת נשיאות פנים, ונזון ממדת אמת. וכאשר בכח אכילה זו עומד להודות ולהלל לה, אזי יוצאין מפניו דבורי אמת, שהם בחינת יעקב, מדת תפארת, שהוא כללות הגונין. והוא בחינת שמים, אש ומים. וגם בן בחינת ארץ ישראל, שהשפעתה גם בן ממדת יעקב בנ"ל. ועל בן בכח זה נעשה שתף להקדוש ברוך הוא לברא שמים וארץ, שהם בבחינת אמת, בדבוריו הקדושים שנובעים ויוצאים מפניו גם בן בבחינת אמת בנ"ל. וזהו שאמרנו למעלה, כי ארץ ישראל היא אילה שלוחה, והינו: הזנתן אמרי שפר; כי הנזון מבחינות ארץ ישראל, שהיא אילה שלוחה, שהיא בחינות אמת, אזי: הזנתן אמרי שפר – כלומר, שנותנת מעצמה ומכחה אמרי שפר, לשון תפארת, שהם אמרי אמת, ועל בן יוכל לברא שמים וארץ, שהם גם בן ממדת אמת בנ"ל. ועליו נאמר (ישעיה נא): ולאמר לציון עמי אתה – אל תקרי עמי אלא עמי; מה אנא עבדי שמיא וארעא במלולאי, אף אתם וכו' במלולאי בנ"ל (הקדמת הזוהר דף ה.), כי בדברים האמתיים, יוכל לברא שמים וארץ. וזהו: ולאמר לציון; הינו על ידי אמרי אמת, שהוא בחינת אמרי ציון, אמרי ארץ ישראל, שהוא בחינת אמת, על ידי זה: עמי אתה – אל תקרי עמי וכו' בנ"ל. וכיון שיכול לברא שמים וארץ חדשים, יוכל לעשות מופתים בשמים ובארץ. כי השם ותפרך מנהיג עולמו על פי דרך הטבע, והטבע הוא על פי הנחנת הנלגלים פידוע, וכיון שהצדיק יכול לברא שמים חדשים, אזי הוא משנה כל הנלגלים, ועושה טבע חדש, ועליו בודאי הוא יכול לעשות מופתים, שהם שנוי הטבע. והענין פלא, ודוק; וזה: ואכלתם אכול ושבוע – כלומר, מה שתאכלו, חן מעט וכן הרבה, תשבועו, ולא תהיו משקעים בתאות אכילה – אזי תהיו בבחינת נשיאות פנים, ונזונין

ממדת אמת. ובכח אכילה זו: והללתם את שם ה' אלהיכם – בנ"ל, אזי תהיו שתפין להקדוש ברוך הוא לברא שמים וארץ. וזהו אשר עשה עמכם, דהינו: אל תקרי "עמי" אלא "עמי", מה אנא וכו'. וכיון שתוכלו לברא שמים וארץ, אזי להפליא – שתוכלו לעשות נפלאות ומופתים בשמים ובארץ. והינו דסים ולא יבשו וכו' – כי בחינת הבושה הוא גם בן כלליות הגונין, כי אזל סמקא ואתי חורא (כ"מ נח); ופניו משתנה לכמה גונין, והוא מדת תפארת, ממדות הנפולין. ומה מתקו דברי רבותינו זכרונם לברכה לפי זה (ברכות ו:): כיון שנצרך לבריות פניו משתנה בכרום, שמשתנה לכמה גונין. כי כיון שנצרך לבריות, והינו מפני שפגם במדת אמת, והוא בהסתרת פנים, שהוא מדת אמת, כללות הגונין בנ"ל, ועליו פניו משתנין בכרום לכמה גונין, שהוא גם בן מדת תפארת ממדות הנפולין, כי את זה לעמת זה עשה וכו'. ועתה המקרא הזה נדרש כמין חמר: ואכלתם אכול ושבוע – בבחינת אמת בנ"ל. ואז תוכלו לעשות נפלאות: אשר עשה עמכם להפליא, בנ"ל. אזי: ולא יבשו עמי לעולם; כי מאחר שאתם בבחינות אמת, כללות הגונין, אינכם צריכין להתבייש, שהיא כללות הגונין במדות הנפולין. על בן: ולא יבשו עמי לעולם. וזהו: ונתתי עשב בשדה לבהמתך ואכלת ושבעת. כמבאר בזהר (בראשית דף כה: ובתיקון נא): עשב הוא ע"ב שי"ן, תלת ראשיו, שלשה אבות, שהוא הגונין. והינו: בשדה לבהמתך – שתשרד הבהמיות שלך, ואכלת ושבעת – לאכל ולשבע, רק להסתפק במעט – אזי: ונתתי עשב:

ידי מטה משה, שאלו הניסים והמופתים שהם בחינת שידוד מערכות הטבע שנעשה על ידי שידוד הבהמיות ושבירת תאוות אכילה, בחינת עש"ב בשדך לבהמתך כנ"ל. דהיינו שראו רבי חייא ורבי יוסי אמת התורה וגודל מעלת נשמתם המחדשת בתורה על ידי שבירת תאוות אכילה שעל ידי זה יכולים לעשות מופתים בכוח הע"ב שמות המקבלים מן השין כלליות הגוונים שהוא אמת. אמר רבי יוסי, אמנם ראינו עתה סוד גדול של הגאולה הראשונה ומופתים שבה וכן הנפלאות לעתיד, בחינת כארץ מצרים אראנו נפלאות, בחינת אשר עשה עמכם בשותפות, בחידושי השמים, אש ומים כלליות הגוונים, הם חידושי התורה המאחדת אש ומים אשר בכ"ד הספרים כנ"ל להפליא, הם המופתים שעל ידי אמת התורה כנ"ל אך עתה עטיפה של עשן מצויה בעינינו, שזאת העטיפה היא בחינת מסך והסתרת פנים, בחינת והסתרת פני והיה לאכול, שעל ידי תאוות אכילה של המון העם נעשה בחינת חרון אף בחינת עלה עשן באפו, בחינת עטיפה של עשן, המצויה בעיניים שעל ידי זה אין יכולים לראות בעיניים ההשגחה והניסים שנעשים בכל עת. ועתה אין לנו רשות לראות בשמחה של הנפלאות, בחינת ישא ה' פניו אליך, מיום שחרב בית המקדש, אשר שם הייתה שלמות התגלות ההשגחה על ידי הקרבנות, ואכילת המזבח שהוא תיקון לתאוות אכילה, ואכילת הכהנים בקדושה וטהרה, ועשרה ניסים שנעשו בבית המקדש כידוע, וכן שם היה יורד השפע של פאר במקום האפריון בארץ החיים, בחינת מוחין של תפילין המאירים במלכות.

פתח ואמר, (תהלים כד) לַיְיָ הָאָרֶץ וּמְלוֹאֶתָהּ תִּבְּל וַיּוֹשְׁבֵי בָהּ, כִּי־יִזְכָּר לַיְיָ הָאָרֶץ וּמְלוֹאֶתָהּ, אֲמַאי תִּבְּל וַיּוֹשְׁבֵי בָהּ, וְכִי תִבְּל לֹא מִן אֲרֻעָא הוּא. אֵלֶּא הָכִי קְאָמַר, לַיְיָ הָאָרֶץ וּמְלוֹאֶתָהּ, דָּא אֲרֻעָא קְדִישָׁא, דְּאֲקָרִי אָרֶץ חַיִּים. תִּבְּל וַיּוֹשְׁבֵי בָהּ, דָּא שְׂאָר אֲרֻעָאן, כְּמָה דְּאֵת אָמַר (תהלים ט) וְהוּא יִשְׁפֹּט תִּבְּל בְּצַדִּיק, דְּתִבְּל בְּצַדִּיק תִּלְיָא, וְכִלְא חַד מְלָח. – פתח ואמר רבי יוסי, לה' הארץ ומלואת תבל ויושבי בה, כיון שאמר לה' הארץ ומלואת תבל ויושבי בה, מדוע פרט תבל ויושבי בה, וכי תבל לא מן הארץ הוא? אלא כך אמר, לה' הארץ ומלואת זאת ארץ הקודש, הנקראת ארץ חיים, שמקבלת שפע חיים שלה מן התפילין הנקראים חיים, בחינת אמת, בחינת יעקב, בחינת תפארת כלליות הגוונים. ולכן מפריד מארץ הקודש את תבל ויושבי

רבי חייא ורבי יוסי הוּוּ אֵלֵי בְּאֶרְחָא, כְּדִ מְטוּ חַד בִּי חֲקַל, חֲמֵו חַד דְּפִטְרָא דְּקוּטְפָא בֵּין אֶרְחָא לְסִטְרָא יְמִינָא. אָמַר רְבִי יוֹסִי, עֲטִיפָא דְּקוּטְפָא פְּעִינִין שְׂבִיחַ, לִית לָן רְשׁוּ לְמַחְמֵי בְּחֶדְוֹתָא, מִיּוֹמָא דְּאֵתְחָרִיב בִּי מִקְדְּשָׁא. – רבי חייא ורבי יוסי היו הולכים בדרך בארץ ישראל ממקום למקום ובכל ד' אמות משיגים בהתחדשות כפי המקום בו הולכים בחינת שם הוי"ה ברוך הוא שכנגד התפארת בחינת תפילין המאירים השפע מוחין בארץ ישראל, היו הולכים ועוסקים בתורה שהיא בחינת תפארת כידוע, לקיים ודברת בם, בחינת ובלכתך בדרך, כאשר בהשגתם הגיעו לאחדות בחינת תפארת בחינת כלליות הגוונים, בחינת כד מוטו חד, על ידי התורה שיש בה כ"ד ספרים, אשר מאחדים הכ"ד ספרים על ידי עשירות של תרוין במקום אחד המשפיע לבטל העניות של הקושיה שבמקום אחר, וזאת האחדות שבדעתם מתוך חידושיהם, היא המביאה לאמונה באחדות ה', והוא בחינת השגת האמת שהוא ראש תוך סוף כידוע א' בהתחלה מ' באמצע ות' בסוף, שהכל הנהגה אחת הבאה מן האחד הפשוט, כל זה מאיר באמונה שהיא ארץ ישראל ארץ החיים, שהיא המלכות המקבלת מיעקב היושב בה, והיא אוכלת שפע הבא מיושביה, והיא נקראת גם שדה, ועוד יש לרמוז על שידוד הבהמיות שבאכילה, בחינת בשדך לבהמתך, שעל ידי זה זוכים לאמת התורה. וכאשר מאירה בה במלכות בשדה, האחדות של כלליות גווני יעקב אזי הוא בחינת כ"ד מוטו חד בתוך החקל על ידי השידוד כנ"ל, ואז דייקא ראו רבי חייא ורבי יוסי בראיה רוחנית, עין אפרסמון אחד, שהוא שפע עליון של אחדות כנ"ל בחינת חד, שפע של שמן הנוטף בין הדרך שבה היו דברי התורה כנ"ל שהיא התפארת כנ"ל בחינת שין, תלת גווין דאבות, המאירה בענפיה הנוספים היוצאים מן ענפי השין, שהם לצד ימין, בחינת חסד בחינת ע"ב, שהם ע"ב שמות של ויסע ויבא ויט, אשר בראשם ג' וימים של ש', אשר מאלו השמות נבראו העשבים ואילנות שהם יתר נשמות הצדיקים שהם תולדות של האבות הקדושים, אשר בחיר שבהם הוא יעקב מידת האמת (עיין תיקון נא דף פ"ז כמובא בתורה הנ"ל מקור זה) אשר אלו הצדיקים ממלאים ארץ החיים בשפע של תורת חיים שבפנימיות נשמתם, בחינת לה' ארץ ומלואת, אלו הצדיקים כמובא לקמן בזהר. וכן על ידי אלו ע"ב שמות נעשו המופתים בקריעת ים סוף על

בה, אלו שאר ארצות, שהם בחינת שקר וטומאת מת שבהם, כמו שנאמר הוא ישפוט תבל בצדק, שהיא המלכות וארץ ישראל בעצמה הנקראת צדק, כי בשעה שישראל דבוקים באמת התורה על ידי שבירת תאוות אכילה, על ידי זה ארץ ישראל מקבלת עיקר השפע ולעומתה תבל מקבלת רק התמצית ממנה, הוא יתברך ישפוט שפע של תבל בצדק ארץ ישראל הקדושה, שהרי תבל באמת תלויה בצדק, והכל דבר אחד באמת, כי ארץ ישראל היא שורש אחד, בחינת שין לענפים אשר בתבל היוצאים מארץ ישראל, ולכן לעתיד לבוא שיתגלה האמת בכל העולם אזי תתפשט קדושת ארץ ישראל על כל העולם כי ימשך השפע גם לשם כי הכל אחד, והיה ה' למלך על כל הארץ ביום הוא יהיה ה' אחד שמו אחד.

רַבִּי חֵיִיא אָמַר, לִי אֶרְצֵי וּמְלוֹאֶתָּהּ. הָאֶרֶץ תִּינַח, וּמְלוֹאֶתָּהּ מֵאִי הִיא. אֲלֵא אֵלֶיךָ נִשְׁמָתֶיךָ דְּצַדִּיקֵי יִשְׂרָאֵל. תַּבֵּל וְיוֹשְׁבֵי בָהּ, תַּבֵּל: דָּא אֶרְעָא דְלִתְתָּא. וְיוֹשְׁבֵי בָהּ: אֵלֶיךָ אֵינְוִן בְּנֵי נְשָׂא. אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, אִי הָכִי בְּמֵאִי אוֹקְיָמְנָא בִּי הוּא עַל יָמִים יִסְדָּה וְעַל נְהָרוֹת יִכּוֹנְנָהּ. אָמַר לִיה וְדָאֵי הָכִי הוּא, דְּהִתִּיב אֶרְצֵי הַחַיִּים עַל יָמִים יִסְדָּה וְעַל נְהָרוֹת יִכּוֹנְנָהּ, דְּבִלְהוּ נִפְקִי מִהֵוּא נְהָר עֲלָא דְנִגְיָד וְנִפְקִי מֵעֲדָן, וּבְהוּ אֶתְתַּקְנַת לְאֶתְעַטְרָא בְּמִלְכָּא קְדִישָׁא, וְלִמְיֻזָּן עֲלִמְיֻן. (ובגין כך) – רבי חייא אמר לפרש באופן שורשי יותר לאותה בחינה כנ"ל ובאופן של חלוקה אחרת בין ארץ לתבל, לה' הארץ ומלואה. מילא הארץ מובן שהיא העליונה בחינת מלכות דאצילות (ע"פ מתוק מדבש) שהיא שורש עליון לארץ הקודש בה מתגלה מלכות ה' בפועל, אך מה היא מלואה של הארץ העליונה הזו? אלא אלו נשמות הצדיקים, שהם המוחין של הצדיקים, בבחינת שורש אור התפילין הממלאים ארץ החיים עליונה בחינת תפארת דאצילות המשפיע למלכות דאצילות. תבל ויושבי בה תבל זו הארץ שלמטה בעולם העשיה, ויושבי בה אלו הם בני האדם כולם. אמר והקשה לו רבי יוסי, אם כך שמדובר בארץ העליונה, כמה בארנו המשך הפסוק, כי הוא על ימים יסדה ועל נהרות יכוננה? וכי על איזה נהרות המשפיעים היא יושבת? אמר וענה לו רבי חייא, ודאי כך הוא, שאותה ארץ החיים העליונה שהיא שורש מלכות דעשיה, על ימים של ספירות התפארת שבבריאה ויצירה יסדה כדי להשפיע בהם חסד שישפיעו בהם למטה יותר, ועל נהרות המקבלות מן הימים יכוננה לקבל בהם אורה, שהרי כולם יוצאים מאותו נהר העליון של שמן האפרסמון ששופע אחדות האמת של התורה, בחינת שמים, למטה בימים ובנהרות

כנ"ל והוא הנהר העליון שהיא מלכות דאצילות כנ"ל יוצא מעדן שהוא תפארת דאצילות כנ"ל כל זה הוא בחינת שורש התפילין המאירים בארץ הקודש. ובהם באלו הנהרות של שפע רוחני של השגות ושל תורת אמת המתגלה גם בגשמיית בעשירות הארץ, אשר לא במסכנות תאכל בה לחם, אלא מחמת שבירת תאוות האכילה למרות שפע המזון. אזי באלו הנהרות של שפע מתתקנת המלכות להתעטר עם המלך הקדוש ולזון את על העולמות. כי כאשר השפע יורד למטה לעולם העשיה ובוכות שבירת תאוות אכילה נעשים ניסים ונפלאות, על ידי זה מתגלה מלכות ה' יתברך כי הוא המולך על הטבע כרצונו וכרצון הצדיקים, ואין עוד מלבדו. ועל ידי שדוד הבהמיות שלנו בני ישראל לדקדק מכזית ועד ביצה, על ידי זה נושא ה' פנים אלינו לזון את כל העולמות למעלה עד לארץ הקודש בפועל ולתבל המקבלת ממנה כנ"ל.

מִי יַעֲלֶה בְּהַר יְיָ וְגו', נָקִי כַפַּיִם וְכֵר לֵבָב אֲשֶׁר לֹא נִשְׂא לְשׁוֹא נַפְשִׁי וְגו'. נַפְשׁוֹ פְּתִיב, מַחוּ נַפְשֵׁי וְנַפְשׁוֹ. אֲלֵא כִּלְא חַד מְלָה, כְּמָה דְאֵת אָמַר (עמוס ו) נִשְׁפַּע יי' בְּנַפְשׁוֹ (שמואל א, ב) כַּאֲשֶׁר בְּלִבֵּי וּבְנַפְשֵׁי יַעֲשֶׂה. וְדוּר מְלָכָא אֶתְאֲחִיד בְּהֵוּא לֵב וּבְהֵוּא נַפְשׁוֹ, וְעַל דָּא לֹא נִשְׂא לְשׁוֹא נַפְשׁוֹ. – מִי יַעֲלֶה בְּהַר ה', שְׁהוּא מְקוּם הַבַּיִת מְקֹדֵשׁ מִשֶּׁם נִמְשַׁךְ הַשֶּׁפַע לְאֶרֶץ הַקּוֹדֵשׁ מִלְּמַעְלָה, נָקִי כַפַּיִם מִשְׁקַר הַגְּנִיבָה וְכֵר לֵבָב לְהִיּוֹת דּוֹבֵר אִמְת בְּלִבּוֹ כְּמִשָּׂא וּמִתֵּן בְּאִמוּנָה, אֲשֶׁר לֹא נִשְׂא לְשׁוֹא וּשְׁקַר נַפְשִׁי וְלֹא נִשְׁבַּע לְמַרְמָה, אֲלֵא הוּא אִישׁ אִמְת בְּחִינַת יַעֲקֹב. נַפְשׁוֹ כְּתוּב וְקוֹרְאִים נַפְשִׁי. מַה זֶה נַפְשִׁי וְנַפְשׁוֹ? אֲלֵא הַכֵּל דְּבֵר אֶחָד. נַפֵּשׁ דּוּד הַמְּאוּחַדֵּת בְּנַפֵּשׁ ה' כְּבִיכּוֹל שְׁהִיא בְּחִינַת מַלְכוּת כְּנ"ל, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר נִשְׁבַּע ה' אֱלֹהִים בְּנַפְשׁוֹ. כַּאֲשֶׁר בְּלִבֵּי וּבְנַפְשֵׁי יַעֲשֶׂה, מִכָּאֵן שִׁישׁ כְּבִיכּוֹל בְּחִינַת נַפֵּשׁ לְקַב"ה כְּבִיכּוֹל שְׁהִיא הַדְּרָגָה הַנְּמוּכָה וְהַחִיצוֹנִית שֶׁל הַתְּגִלוֹת אֱלֹקוֹתוֹ שְׁהוּא בְּחִינַת מַה שֶׁמִּתְגַּלֶּה שְׁהוּא מֶלֶךְ עַל כָּל הָאֶרֶץ תְּקִיף וְעַל כָּל הַכּוֹחוֹת כּוֹלֵם לַעֲשׂוֹת בְּהֵם כְּרִצּוֹנוֹ כְּפִי מַעֲשֵׂי הַעֵם הַעוֹשִׂים רִצּוֹנוֹ אוֹ לֹא. וְדוּ הַמֶּלֶךְ נֶאֱחָז בְּאוֹתוֹ לֵב עֲלִיוֹן שְׁבוּ הַרְצוֹן הָאֱלֹקִי כְּבִיכּוֹל וּבְאוֹתָהּ נַפֵּשׁ שֶׁל מַלְכוּת ה'. וְעַל כֵּן לֹא נִשְׂא לְשׁוֹא נַפְשׁוֹ בְּשִׁקְר אֲלֵא הִיא מְאוּחַד בְּאִמְת ה' הַמוֹשְׁפַּעֵת לְמַטָּה הָאֶרֶץ הַחַיִּים לְגִלוֹת מַלְכוּתוֹ בְּנִסִּים וּנְפִלְאוֹת בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אֲמֹן.

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולהחדש בהבנת מאמרי זוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד זוהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא כולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקוטי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטים להרב רבי אברהם בן רבי נחמן וצוק"ל. וזה לשונו "....הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאותו לאיזה ענין, פורב בוונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר זוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמת רבנו הקדוש ונשמת רשב"י אחת המה, כמובא רמז לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דיון. לכן נרמז אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור זוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם לחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר זוהר: **כהאי חיבורא דילך דאיהו ספר זוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.**

עצות על פי הלימוד

א. מי שהוא משקע בתאנות אכילה, בידוע שהוא רחוק מאמת, ובידוע שדינים שורין עליו. גם זה סימן על דלות. גם יבוא לידי ביוזנות ובושנות:

ב. מי שהוא משבר תאנות אכילה, הקדוש ברוך הוא עושה על ידו מופתים: (שם)

ג. עקר עשירות בא מאמת. ובשפוגמין באמת בא עליו עניות, גם ביוזנות ובושנות. אבל האוחז במדת אמת – פרנסתו ברוח:

תפילה על פי הלימוד

אכילה באמת ברוצה הטוב, ומעט אכילתי יהיה בקדשה ובטהרה גדולה לשמך הגדול לבד באמת לאמתו, בלי שום תאנות הגוף כלל. ואזכה בכה אכילתי בקדשה גדולה להודות ולהלל ולשבח לשמך הגדול והקדוש תמיד ולדבר דברי אמת תמיד, ולפאר ליוצרי על שם כבוד מלכותו, עד שאזכה על ידי דבורי באמת בקדשה גדולה להיות בקלל הצדיקים אמתיים אנשי מופת, הבוברים שמים חדשים וארץ חדשה בדבוריהם האמתיים. ועושים מופתים גדולים אמתיים בשמים ובארץ. ואזכה גם בן בכרך הגדול לעשות מופתים אמתיים בעולם, לגלות ולפרסם אלהותך ואדנותך וממשלתך וגדלך ותפארתך לכל באי עולם, וידעו כלם כי אתה לבד מנהיג עולמך ברוצה הטוב, ויכירו עצם אהבתך את עמך ישראל אשר נתת להם כח לבטל ולשנות הטבע בתפלתם ולעשות מופתים גדולים בעולם. רבונו של עולם, ששפתתי אליך כפי" עשה עמי מה שתצוה ברחמיך, באפן שתזכני לילך בקסיד ולשמר משפטיך ולהיות ברוצה הטוב תמיד מעתה ועד עולם:

להתנהג בדרך האמת ולדבר אמת בלבבי ולא אטה ולא אסור מפרבו נקדת האמת ימין ושמאל. מלא רחמים הונן דלים, רב חסד ומרבה להטיב, תן לי כמתנת הנם ונדבת חסד, מדת אמת, וימים מקרא שכתוב, "תתן אמת ליעקב חסד לאברהם אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם". ועל ידי זה נזכה להתפלל בארץ ישראל בארץ החיים. ונזכה להמשיך השפע והברכה משם, שפע טובה וברכה ורחמים וחיים ושלוש ופרנסה טובה וכל טוב מאתך, עלינו ועל כל עמך בית ישראל. ותזמין לנו פרנסתנו ברוח מאתך קדם שנצטרך להם, בהתר ובהנהגה ובכבוד, ואל תצריבנו לא לידי מתנת בשר ודם ולא לידי הלואתם. אבינו אב תרחמן "ה' אלקים אמת, אלקים חיים ומלך עולם" מלא משאלותינו ברחמים, וזכנו מהרה לשבר תאנות אכילה מקרבנו, פי לפניך נגלה הכל ואתה יודע תעלומות לבבי, וכמה אלפים מניעות וענובים שיש לי על זה מכמה צדדים, עד אשר איני יודע לשיית עצות בנפשי על זה כלל. עשה עמי בהסדף אבי שבשמים, ואל תגמלני במפעלי, הנני הנני כמתנת הנם וקדשני בקדשתך העליונה בנדבת חסד, וזכני מהרה לשבר תאנות

אבינו מלכנו אדירנו בוראנו גואלנו יוצרנו קדושנו קדוש יעקב רוענו רועה ישראל, עזרנו והושיענו ברחמיך הרבים ובחסדיך הגדולים, שנזכר לכתל ולשבר תאנות אכילה מאתנו לנמרי, ונסתפק בפעט לאכל מעט פדי חיינו בצמצום ובקדוה גדול ולשבע ממנו, ותסיר ותגרש ותבטל הרעבון מקרבנו. ותעזרנו להחיות עצמנו ולהשיב נפשנו באכילה מעטת, ואזכה לקדקד באכילתי מפזות ועד בכיזה, ומעט אכילתי יהיה בקדשה ובטהרה גדולה באמת ברוצה הטוב. ותזכני שאמשיך מזונתי ופרנסתי וכל השפעות טובות מארץ ישראל, שהוא ארץ הקדושה ארץ החיים, ששם שרש כל ההשפעות וכל הברכות: ובכז תעזרני ותזכני ברחמיך הרבים, שאזכה להיות נכלל במדתו של יעקב אבינו עליו השלום שפדתו אמת. ואזכה לדבר דברי אמת תמיד ולא יצא שום דבר שקר מפי לעולם, בין בשוגג בין במזיד בין באנס בין ברצון. ותשמרני ותצילני, שלא אהיה נכשל בשום דבר שקר אפלו בטעות, ואזכה להרחיק עצמי מדברי שקר בתכלית הרחוק, כמו שכתוב, "מדבר שקר תרחק". ותזכני ברחמיך הרבים, להיות איש אמת בכל הענינים.

לעילוי נשמות
מאיר צבי בן הרב נחמן ישראל
ת.נ.צ.ב.ה.

להצלת שמעון בן רמונה רוחמה, ולרוע של קיימא
וכן לרפואה שלמה רחל בת מזל ורמונה רוחמה
בת שמחה

לעילוי נשמת מירה בת אשר
ת.נ.צ.ב.ה.

לרפואת חיה ליאורה
בת פטריסיה

ליצירת קשר להארות ותרומות nahalzohar@gmail.com

לעילוי נשמת דבורה בת חיים
ת.נ.צ.ב.ה.